

Nainen joka unohti

LIANE MORIARTY

Hyvän aviomiehen kirjoittajalta

LIANE MORIARTY

Nainen joka unohti

Suomentanut Helene Bützow

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

What Alice Forgot

COPYRIGHT © LIANE MORIARTY, 2010

SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41564-1

PAINETTU EU:SSA

Adamille

*Koko elämä on muistoa, lukuun ottamatta nykyhetkeä,
joka menee niin nopeasti että sitä tuskin huomaa.*

TENNESSEE WILLIAMS

Avioliitto on koettelemus.

JOSEPH CAMPBELL

I

Hän kellui kädet levällään, vesi liplatti häntä vasten, hän hengitti suolan ja kookoksen kesäistä tuoksua. Suussa maistui mukavasti aamiainen, jossa oli pekonia ja kahvia, ehkä kroissanttejakin. Hän nosti leukaansa, ja aamuaurinko paisui veteen niin kirkkaasti, että hänen oli siristeltävä silmiään nähdäkseen omat jalkansa vesipaljettien läpi. Varpaankynnet oli lakattu eri väreillä. Punaisella. Kullalla. Violetilla. Hassua. Kynsiä ei ollut lakattu turhantarkasti. Jälki oli kokkareista ja epäsiistiä. Joku muu kellui vedessä hänen vieressään. Joku jonka varpaankynnet oli lakattu samalla tavalla, joku josta hän piti kovasti, joku joka sai hänet nauramaan. Viereinen ihminen heilutti kirjavia kynsiä seurallisesti, ja hän oli raukean tyytyväinen. Jossakin kaukana huusi mies: »Marco?», ja lapset vastasivat kuorossa: »Polo!» Mies huusi uudestaan: »Marco, Marco, Marco?», ja äänet vastasivat: »Polo, Polo, Polo!» Lapsi nauroi pitkään ja solisevasti, ääni oli kuin saipuaakuplien virta. Joku sanoi hiljaa ja vaativasti hänen korvaansa: »Alice?», ja hän taivutti päätään taaksepäin ja antoi viileän veden huljua äänettömästi kasvojen yli.

Silmissä tanssi pieniä valopisteitä.

Oliko se unta vai muistikuva?

»En minä tiedä!» sanoi pelästynyt ääni. »En nähnyt, miten se tapahtui!»

Ei mitään syytä hätäillä.

Uni tai muistikuva tai mikä se nyt olikin hajosi ja katosi kuin kuvajainen vedessä, ja hänen päässään alkoi ajelehtia ajatusriekaleita, aivan kuin hän olisi heräämisillään pitkästä, syvästä unesta myöhään sunnuntaiaamuna.

Pidetääkö tuorejuustoa pehmeänä juustona?

Se ei ole kovaa juustoa.

Se ei ole...

... ensinkään kovaa.

Joten loogisesti ajatellen luulisi...

...jotakin.

Jotakin loogista.

Laventeli on ihana.

Loogisen ihana.

Täytyy leikata laventeli!

Tunnen laventelin tuoksun.

Enkä tunne.

Kyllä tunnen.

Silloin hän tunsi ensimmäisen kerran kipua päässään. Se tuntui toisella puolella, ankarana, aivan kuin joku olisi jysäyttänyt häntä voimiensa takaa vasaralla.

Hänen ajatuksensa kirkastuivat. Mitä tämä pääkipu oikein oli? Kukaan ei ollut varoittanut kivusta päässä. Hänellä oli kokonainen luettelo omituisista oireista, joihin piti varautua: närästys, alumiinifolion maku suussa, huimaus, pohjaton väsymys – mutta ei jyskyttävä kipu toisella puolella päätä. Se olisi todella pitänyt mainita, koska se oli paha. Mutta toisaalta, jos hän ei kestänyt ihan tavallista päänsärkyä, kuinka sitten...

Laventelintuoksu tuntui tulevan ja menevän kuin tuulenviri.

Hän päästi itsensä taas ajelehtimaan.

Olisi parasta nukahtaa uudestaan ja nähdä taas sitä ihanaa unta vedestä ja monivärisistä varpaankynsistä.

Vai oliko joku kuitenkin puhunut päänsärystä, mutta hän oli vain unohtanut? Oli! Päänsäryt, hyvänen aika sentään. Kovat päänsäryt. Mahtavaa.

Muistamista oli paljon. Ei tuorejuustoa, ei savustettua lohta eikä sushia, koska niistä saattoi saada sen taudin josta hän ei ollut ikinä kuullutkaan. Listerioosin. Se liittyi jotenkin bakteereihin, listerioihin. Vaaraksi vauvalle. Sen takia ei saanut syödä tähteitä. Yksi pala tähteeksi jäänyttä kanankoipea voisi tappaa vauvan. Vanhemmuuteen liittyi raskas vastuu.

Mutta nyt hän rupeaisi taas nukkumaan. Niin oli parasta.

Listeria.

Sinisade, wisteria.

Wisteria näyttää päätyaidalla upealta, jos se nyt joskus kukkii.

Listeria, wisteria.

Hah hab, hassuja sanoja.

Hän hymyili, mutta päätä särki todella ilkeästi. Hän yritti olla urhea.

»Alice? Kuuletko sinä?»

Laventelin tuoksu voimistui. Kuvottavanmakeana.

»Silmäluomet värisevät. Ihan kuin hän näkisi unta.»

Turha vaiva. Hän ei saanut unen päästä kiinni, vaikka oli hirveän väsynyt aivan kuin voisi nukkua ikuisesti. Oliko kaikilla odottavilla naisilla näin pahoja päänsärkyjä? Oliko tarkoitus karaista heitä synnytyskipuja varten? Kun hän nousisi ylös, hän tarkistaisi sen jostakin vauvakirjasta.

Hän unohti aina, kuinkakipu sai ihmisen raiteiltaan. Se oli julmaa. Se loukkasi tunteita. Sen halusi vain loppuvan heti paikalla. Epiduraalipuudutus oli oikea keino. Yksi epiduraali tähän päänsärkyyn, olkaa hyvä. Kiitos.

»Alice, yritä avata silmäsi.»

Oliko tuorejuusto edes juustoa? Juustotarjottimelle ei pantu tuorejuustomöykkyä. Ehkä juustolla ei tarkoitettu juustoa, kun oli puhe tuorejuustosta. Hän ei kysyisi sitä lääkäriltä ihan vain siltä varalta, että se olisi taas yksi »Voi, Alice» -erehdys.

Hän ei löytänyt hyvää asentoa. Patja oli kuin kylmää betonia. Jos hän kiemurtelisi ympäri, hän voisi tuuppia Nickiä jallallaan, kunnes tämä kääntyisi unisesti ja vetäisi hänet isoon, lämpimään karhunhalaukseen. Nick oli kuumavesipullo ihmisen hahmossa.

Missä Nick oli? Oliko hän jo noussut? Ehkä Nick oli laittamassa hänelle teetä.

»Alice, älä yritä liikkua. Pysy vain aloillasi ja avaa silmäsi, ystävä hyvä.»

Elizabeth tietäisi tuorejuustoasian. Hän tuhahtaisi isosisko-maisesti ja selittäisi perin pohjin. Äidillä ei olisi harmainta aavistusta. Hän olisi kauhuissaan. Hän sanoisi: »Voi hyvänen aika, ei kai! Olen aivan varma, että söin tuorejuustoa odottaessani teitä tyttöjä! Siihen aikaan ei tiedetty sellaisesta.» Äiti puhuisi puhumasta päästyään ja pelkäisi, että Alice oli rikkonut vahingossa sääntöä. Äiti uskoi sääntöihin. Niin oikeastaan Alicekin.

Frannie ei tietäisi, mutta selvittäisi asian seikkaperäisesti, käyttäisi uutta tietokonettaan samalla tavalla kuin oli auttanut Alicea ja Elizabethiä etsimään tietoja koulutehtäviin *Encyclopaedia Britannicastaan*.

Pähän sattui tosi pahasti.

Luultavasti tämä oli vain kalpea aavistus synnytyiskivuista. Mikä sen mukavampaa.

Asia ei toki ollut niin, että Alice olisi muistanut syöneensä tuorejuustoa.

»Alice? *Alice!*»

Oikeastaan hän ei edes pitänyt tuorejuustosta.

»Onko ambulanssi soitettu?»

Laventelin tuoksu tuntui taas.

Kerran kun he avasivat juuri turvavöitä, Nick sanoi (vastauksena johonkin Alicen kohteliaisuuksia kalastelemaan lausahdukseen) käsi ovenkahvalla: »Hei höpsö, älä nyt ole naurettava. Tiedät kyllä, että olen ihan sekaisin sinusta.»

Alice avasi auton oven, tunsu auringonpaisteen säärillään ja haistoi laventelin, jonka oli istuttanut ulko-oven viereen.

Sekaisin sinusta.

Se oli laventelintuoksuinen onnenhetki kauppareissun jälkeen.

»Ambulanssi on tulossa. Soitin hätänumeroon! En ole koskaan aikaisemmin soittanut hätänumeroon! Olin vähällä valita 911, niin kuin Amerikassa. Ehdin jo painaa yhdeksiköä. Se todistaa, että katson liikaa televisiota.»

»Toivon tosiaan, ettei se ole mitään niin kuin vakavaa. Tarkoitan vain, ettei kai minua voida panna syytteeseen tai joutain? Ei kai koreografiani ollut mitenkään erityisen vaikea?»

»Minusta viimeinen piruetti oli vähän liikaa, kun pää oli jo pyörällä suunnanvaihdosta kaksoispotkun jälkeen.»

»Tämä tunti on tarkoitettu edistyneille! Ihmiset valittavat, jos ohjelma on liian helppo. Minä tarjoan vaihtoehtoja. Ohjaan monipuolisesti. Taivas, aina valitetaan, teenpä mitä tahansa.»

Tulivatko äänet radiosta? Hän inhosi keskusteluohjelmia. Soittajat olivat aina marisevia honottajia. He olivat aina kauhistuneita jostakin. Alice sanoi kerran, ettei ollut koskaan ollut kauhuissaan mistään. Elizabethin mielestä se oli kauhistuttavaa.

Alice piti silmiä kiinni ja sanoi ääneen: »Nick, onko sinulla radio auki? Minulla nimittäin taitaa olla päänsärky.» Alicen ääni kuulosti ärtyneeltä, eikä se ollut lainkaan hänen tapais-
taan, mutta toisaalta hän oli raskaana, ja päähän sattui, ja hänellä oli kylmä ja jotenkin... outo olo.

Oliko tämä aamupahoinvointia?

Oliko nyt edes aamu?

Voi, *Alice*.

»Alice, kuuletko minua? Kuuletko sinä minua, Alice?»

Rusina, kuuletko minua? Kuuletko sinä minua, Rusina?

Nick pani joka iltä vessapaperirullan Alicen vatsaa vasten ja puhui vauvalle ennen kuin rupesi nukkumaan. Nick oli saanut idean jostakin radio-ohjelmasta. Siinä oli sanottu, että

sillä lailla vauva oppisi tuntemaan isänsä äänen siinä missä äidinkin.

»Huhuu!» Nick huuteli. »Rusina, kuuletko? Täällä puhuu isä!» He olivat lukeneet, että vauva oli nyt rusinan kokoinen. Nimi tuli siitä. He käyttivät sitä tietysti vain kahden kesken, sillä he olivat cooleja tulevia vanhempia. Ei mitään imelyyksiä julkisesti.

Rusina sanoi, että hänellä meni hyvin, kiitos kysymästä, isä, aika käy joskus pitkäksi, mutta kyllä tämä tässä menee. Rusina tuntui toivovan, että hänen äitinsä lakkaisi syömästä kyllästyttäviä vihanneksia ja popsisi vaihteeksi pizzan. »Kanniruoka riittää jo!» poika ilmoitti.

Vaikutti siltä, että Rusina oli todennäköisesti poika. Persoonallisuus vaikutti maskuliiniselta. Oikea pikku vintiö. Alice ja Nick olivat siitä samaa mieltä.

Alice makasi selällään ja katsoi Nickin päälakea. Tuokassa oli muutama kiiltävänharmaa haiven. Alice ei tiennyt, oliko Nick huomannut ne, joten hän ei sanonut mitään. Nick oli kolmekymmentäkaksivuotias. Harmaat hiukset saivat Alicen silmät sumenemaan. Se johtui älyttömistä raskaushormoneista.

Alice ei koskaan puhunut vauvalle ääneen. Hän puhui sille mielessään, ujostellen, ollessaan kylvyssä (ei liian kuumassa – kieltoja riitti!). Hei, vauva, hän ajatteli, ja sitten hän joutui sellaisen ihmetyksen valtaan että räiskytti vettä käsillään kuin joulua ajatteleva lapsi. Hän täyttäisi pian kolmekymmentä, hänellä oli järkyttävä asuntolaina, aviomies ja lapsi tulossa, mutta hänestä ei tuntunut yhtään erilaiselta kuin viisitoistavuotiaana.

Paitsi ettei hänellä viisitoistavuotiaana ollut mitään onnenhetkiä kauppareissujen jälkeen. Hän ei ollut vielä tavan-

nut Nickiä. Hänen sydämensä pitäisi särkyä vielä monta kertaa, ennen kuin Nick tulisi kuvaan ja liimaisi sen ehjäksi sellaisilla sanoilla kuin »sekaisin sinusta».

»Alice? Oletko kunnossa? Ole kiltti ja avaa silmät.»

Se oli naisen ääni. Niin kova ja vihlova, ettei sitä voinut sivuuttaa. Ääni kiskoi Alicen tietoisuuteen eikä päästänyt häntä menemään.

Ääni aiheutti Alicessa tutun, ärsyttävän kutisevan tunteen kuin liian kireät sukat.

Tuo ihminen ei kuulunut hänen makuuhuoneeseensa.

Alice käänsi päänsä sivulle. »Auts!»

Hän avasi silmänsä.

Epäselviä tunnistamattomia värejä ja muotoja. Eikä Alice nähnyt yöpöytää jonka päältä olisi voinut ottaa silmälasinsa. Hänen näkönsä oli varmasti huonontunut entisestään.

Hän räpytteli, räpytteli uudestaan, ja sitten kaikki terävöityi, aivan kuin teleskooppia olisi säädetty. Hän katsoi jonkun polvia. Olipa omituista.

Muhkuraisia, kelmeitä polvia.

Hän kohotti aavistuksen verran leukaansa.

»Niin sitä pitää!»

Puhuja oli kaikista maailman ihmisistä Jane Turner hänen työpaikaltaan, ja Jane oli polvillaan hänen vieressään. Janen kasvot olivat punaiset, ja otsaan oli liimautunut muutama hinkinen hiussuortuva. Hänen silmänsä näyttivät väsyneiltä. Hänen kaulansa oli pehmeä ja velto, vaikka Alice ei ollut huomannut sitä aikaisemmin. Janella oli päällään sortsit ja T-paita, jossa oli valtavia hikiläikkä, ja laihoissa valkoisissa käsivarsissa oli tummia pisamia. Alice ei ollut koskaan ennen nähnyt Janea niin vähissä pukeissa. Se oli noloa. Vanha Jane-parka.

»Listeria, pitseria», Alice sanoi yrittäen olla hauska.

»Olet sekaisin», Jane sanoi. »Älä yritä nousta istumaan.»

»Hmm», Alice sanoi. »En halua nousta istumaan.» Hänenstä tuntui, ettei hän ollut sängyssä; oli kuin hän olisi maannut selällään viileällä laminaattilattialla. Oliko hän juovuksissa? Oliko hän unohtanut olevansa raskaana ja juonut itsensä *umpikänniin*?

Alicen synnytyslääkäri oli urbaani mies, joka käytti solmuketta ja jonka pyöreät kasvot toivat häiritsevästi mieleen Alicen entisen poikaystävän. Gynekologin mielestä »sanotaan nyt vaikka aperitiivi ja sen jälkeen lasillinen viiniä ruoan kanssa» oli ihan okei. Alice kuvitteli, että aperitiivi oli jokin tietty juomalaatu. (»Voi, *Alice*», sanoi Elizabeth.) Nick selitti, että aperitiivi oli juoma joka nautittiin ennen ateriaa. Nick oli lähtöisin perheestä, jossa harrastettiin aperitiiveja. Alice oli lähtöisin perheestä, jossa pölyinen Baileys-pullo odotti toiveikkaasti ruokakomeron perällä spagettipakkausten takana. Gynekologin puheista huolimatta Alice oli juonut raskaus-testin jälkeen vain puoli lasillista samppanjaa ja tunsu siitäkkin syyllisyyttä, vaikka kaikki sanoivat, ettei se mitään haitannut.

»Missä minä olen?» Alice kysyi ja pelkäsi vastausta. Oliko hän jossakin hämärässä yökerhossa? Miten hän selittäisi Nickille, että oli unohtanut olevansa raskaana?

»Olet salilla», Jane sanoi. »Kaaduit ja menetit tajuntasi. Olin saada sydänkohtauksen, vaikka olin toisaalta iloinen siitä, että treeni keskeytyi.»

Salilla? Alice ei käynyt kuntosalilla. Oliko hän herännyt *kännissä kuntosalilla*?

»Menetit tasapainosi», sanoi terävä pirteä ääni. »Aikamoinen mätkähdys! Säikäytit meidät kaikki, mokoma hölmöläinen! Ambulanssi on soitettu, joten älä hätäile – ammatti-apua on tulossa!»

Janen viereen oli kyykistynyt laiha, kahvinruskeaksi päivettynyt tyttö, jolla oli valkaistu poninhäntä, kiiltävät lycrasortsit ja tiukka punainen toppi, jonka rinnassa luki SÄHÄKKÄ STEPPITYTTÖ. Alice inhosi häntä ensi näkemältä. Eikä hän pitänyt siitä, että häntä sanottiin hölmöläiseksi. Se loukkasi hänen arvokkuuttaan. Alicen siskon, Elizabethin, mukaan yksi Alicen vioista oli se, että hän pyrki suhtautumaan itseensä turhan vakavasti.

»Pyörriinkö minä?» Alice kysyi toiveikkaasti. Raskaana olevat naiset pyörtyilivät. Alice ei ollut pyörtynyt kertaakaan elämänsä aikana, vaikka hän oli harjoitellut sitä sitkeästi koko neljännen luokan ajan siinä toivossa, että olisi joskus yksi niistä onnekaista tytöistä, jotka pyörtyivät kirkossa ja jotka liikunnanopettaja Gillespie joutui kantamaan ulos lihaksikkailla käsivarsillaan.

»Se johtuu vain siitä, että olen *raskaana*», Alice sanoi. Kohta nähdään, ketä täällä kutsutaan hölmöläiseksi.

Janen suu lokshti auki. »Herra isä, Alice, etkä ole!»

Sähäkkä steppityttö mutristi suutaan, aivan kuin Alice olisi päästänyt suustaan rivouden. »Voi hyvänen aika, ystäväiseni, kysyin tunnin alussa, onko joku raskaana. Et olisi saanut ujostella. Olisin ehdottanut muunnelmia.»

Alicen päässä jyskytti. Kenenkään puheissa ei ollut mitään tolkkua.

»Raskaana», Jane sanoi. »Tällaisena aikana. Kauhea katastrofi.»

»Eikä ole.» Alice laski kätensä suojelevasti vatsalleen, jotta Rusina ei kuulisi ja ottaisi itseensä. Heidän taloudellinen tilanteensa ei kuulunut Janelle. Ihmisten oli tarkoitus ilahtua kuullessaan raskausuutisen.

»Tarkoitan vain, että mitä aiot *tehdä*?» Jane kysyi.

Herranen aika sentään! »Miten niin tehdä? Mitä tarkoitat? Aion saada lapsen.» Alice nuuhkaisi. »Haiset laventelilta. Tiesin, että täällä tuoksuu laventeli.» Alicen hajausti oli herkostunut raskauden takia.

»Se on minun deodoranttini.» Jane ei näyttänyt omalta itseltään. Silmät eivät näyttäneet sellaisilta kuin piti. Sen huomasi heti. Ehkä Janen pitäisi ruveta käyttämään silmänympärysvoidetta.

»Jane, onko kaikki hyvin?»

Jane tuhahti. »Ihan hyvin. Huolehdi vain itsestäsi, nainen. Sinä tässä olet se joka on raskaana ja rojahtaa tajuttomana lattialle.»

Vauva! Alice oli ajatellut itsekkäästi vain päänsärkyään, vaikka hänen olisi pitänyt olla huolissaan pienestä Rusinaparasta. Millainen äiti hänestä oikein tulisi?

Alice sanoi: »Toivottavasti vauvalle ei käynyt kuinkaan.»

»Kuule, vauvat ovat sitkeää tekoa. Sinuna en olisi huolissani.»

Puhuja oli joku toinen nainen. Alice nosti ensimmäisen kerran katseensa ja huomasi ympärillään lauman punanaamaisia, keski-ikäisiä naisia, jotka olivat urheilukamppeissa. Jotkut heistä olivat kumartuneet kohti ja tuijottivat häntä ahnaan kiinnostuneesti kuin liikenneonnettomuuden uhria, ja jotkut rupattelivat kädet lanteilla kuin olisivat olleet juhliassa. Vaikutti siltä, että he olivat jossakin pitkässä, loisteputkien valaisemassa tilassa. Jostakin kaukaa kuului takovaa musiikkia, metallista kolinaa ja maskuliinisia naurunröhähdyksiä.

»Vaikka raskaana ei kyllä pitäisi tehdä rankkaa treeniä», sanoi toinen nainen.

»En harrasta *minkäänlaista* treeniä», Alice sanoi. »Pitäisi liikkua enemmän.»

»Tyttö hyvä, et pystyisi millään ilveellä treenaamaan enempää», Jane sanoi.

»En tajua mistä puhut.» Alice katsoi vieraita kasvoja ympärillään. Tämä kaikki oli jotenkin niin... älytöntä. »Enkä tiedä missä olen.»

»Hänellä on todennäköisesti aivotärähdys», joku sanoi tohkeissaan. »Aivotärähdyspotilaat ovat sekavia ja heiltä on mennyt ajan ja paikan taju.»

»Ohhoh, siinä puhuu oikea lääkäri!»

»Kävin koulussa ensiapukurssin. Muistan sen jutun ihan sanatarkasti. Sekavia ja vailla ajan ja paikan tajua. Riski on aivopaineen nousu. Se on hyvin vaarallista.»

Sähäkkä steppityttö näytti pelästyneeltä ja siveli Alicen käsivartta. »Voi kulta pieni, EHKÄ OLET SAANUT IHAN PIENEN AIVOTÄRÄHDYKSEN.»

»Niinpä, mutta se ei tee hänestä kuuroa», Jane sanoi kipa-kasti. Hän kääntyi Aliceen päin ja madalsi ääntään. »Kaikki hyvin. Olet salilla, ja nyt on perjantain steppitunti, se jolle olet kättänyt minua iät ja ajat, muistatko? En oikeastaan tajua, mikä tässä on niin kivaa. Mutta oli miten oli, sinä kaa-duit komeasti ja löit pääsi, siinä kaikki. Olet taas pian kunnossa. Tärkeämpää onkin, miksi et puhunut minulle mitään raskaudesta?»

»Mikä on perjantain steppitunti?» Alice kysyi.

»Huh, tämä taitaakin olla paha juttu», Jane sanoi kiihtyneesti.

»Ambulanssi tuli!» joku sanoi.

Sähäkkä steppityttö meni sekaisin helpotuksesta. Hän pomppasi jaloilleen ja hätisti naisia kuin topakka koti-äiti harja kourassa. »Okei, porukka, mennäänpä vähän kauemmaksi!»

Jane jäi kontalleen Alicen viereen ja taputteli hajamielisesti hänen olkapäätään. Sitten hän lopetti. »Voi luoja. Miksi sinua lykää aina?»

Alice käänsi päätään ja näki kaksi komeaa, sinisiin haa-lareihin pukeutunutta miestä, jotka harppoivat häntä kohti ensiapuvälineet mukanaan. Alicea yritti hämillään nousta istumaan.

»Pysy ihan vain paikallasi», pitempi mies sanoi.

»Näyttää ihan George Clooneylta», Jane henkäisi Alicen korvaan. Se oli totta. Alice piristyi pakostakin. Tuntui siltä, että hän oli herännyt keskelle *Teho-osaston* jaksoa.

»No hei.» George Clooney kyykistyi Alicen viereen kädet polvien välissä. »Sanoisitko nimesi?»

»Jane», Jane sanoi. »Ai. Hän on Alice.»

»Alice, sanotko koko nimesi?» George tarttui hellästi Alicen ranteeseen ja tunnusteli pulssia.

»Alice Mary Love.»

»Taisit tuiskahtaa nurin.»

»Siltä vaikuttaa. En kyllä muista sitä.» Alicella oli epänormaali itkuinen olo niin kuin aina, kun hän puhui terveydenhuollon ammattilaisten kanssa, ja se koski jopa farmaseutteja. Hän syytti siitä äitiä, joka oli tehnyt sairauksista liian ison numeron hänen lapsuudessaan. Alice ja Elizabeth olivat kumpikin pahasti luulotautisia.

»Osaatko sanoa, missä olet?» George kysyi.

»En oikeastaan», Alice sanoi. »Näyttää siltä, että tämä on *kuntosali*.»

»Hän kaatui kesken steppitunnin.» Jane korjasi rintaliivin olkainta topin alla. »Minä näin sen. Hän kaatui reilusti taaksepäin ja löi päänsä. Hän oli tajuton noin kymmenen minuuttia.»

Sähäkkä steppityttö tuli poninhäntä heiluen lähemmäksi, ja Alice tuijotti hänen pitkiä, sileitä sääriään ja tiukkaa, litteää vatsaa. Se näytti tekemahalta. »Minusta tuntuu, että hän menetti hetkeksi keskittymiskykynsä», Sähäkkä steppityttö sanoi George Clooneylle luottamukselliseen sävyyn kuin ammattilainen toiselle. »En tosiaankaan suosittele tällaisia tunteja raskaana oleville. *Kysyin* tunnin alussa, onko joku raskaana.»

»Alice, monesko raskausviikko sinulla on menossa?» George kysyi.

Alice aikoi vastata ja yllättyi huomattessaan, että aivot löivät tyhjää.

»Kolmastoista», hän sanoi hetkeä myöhemmin. »Nyt on kolmastoista viikko.» Ultraäänitutkimus tehtiin kahdenentoista viikon jälkeen, ja he olivat olleet siellä pari päivää sitten. Rusina oli tehnyt kumman pikku hypyn kuin jossakin diskotanssissa, aivan kuin häntä olisi pukattu selkään, ja Alice ja Nick olivat myöhemmin yrittäneet havainnollistaa sitä ihmisille. Kaikki olivat olleet kilttejä ja sanoneet että se oli harvinaista.

Alice laski taas kätensä vatsan päälle ja tajusi vasta silloin, mitä hänellä oli päällään. Lenkkarit ja valkoiset sukat. Mustat sortsit ja keltainen toppi, jonka rintamuksessa oli kiiltävä kullanhohtoinen kuva. Se näytti esittävän dinosaurusta, jonka puhekuplassa luki ROCK ELÄÄ. Rock elää?

»Mistä nämä vaatteet ovat peräisin?» Alice kysyi syyttävästi Janelta. »Nämä eivät ole minun.»

Jane kohotti merkitsevästi kulmiaan Georgelle.

»Paidassani on dinosaurus», Alice sanoi pöllämystyneenä.

»Alice, mikä päivä nyt on?» George kysyi.

»Perjantai», Alice vastasi. Hän huiputti, sillä hän oli kuul-

lut Janelta, että he olivat »perjantain steppitunnilla». Mikä se sitten olikin.

»Muistatko, mitä söit aamiaiseksi?» George tunnusteli varovaisesti Alicen päätä samalla kuin puhui. Toinen ensihoitaja pani verenpainemittarin vyön Alicen käsivarren ympärille ja pumpppasi sen tiukalle.

»Paahtoleipää ja maapähkinävoita?»

Sitä Alice yleensä soi aamiaiseksi. Oli varminta sanoa niin.

»Hän ei tiedä, mitä sinä söit aamiaiseksi», Jane sanoi Alicelle. »Hän haluaa vain selvittää, *muistatko* sinä aamiaisen.»

Verenpainemittari painoi kipeästi Alicen kättä.

George laskeutui taas kyykkyyh ja sanoi: »Alice, ole kiltti ja sano minulle kuuluisan pääministerimme nimi.»

»John Howard», Alice vastasi tottelevaisesti. Hän toivoi, että politiikasta ei esitettäisi enempää kysymyksiä. Se ei ollut hänen vahvinta aluettaan. Hän ei osannut kauhistella tarpeeksi.

Jane päästi merkillisen korskahtavan äänen, jossa oli pilkkaa ja hilpeyttä.

»Tuota. No. Onhan hän vielä pääministeri?» Alice oli loukkaantunut. Häntä kiusattaisiin tästä vuosikausia. Voi, *Alice*, et tiedä kuka on pääministeri! Olivatko vaalit jääneet Alicelta huomaamatta? »Olen ihan varma, että hän on pääministeri.»

»Mikä vuosi nyt on?» George ei näyttänyt jumittuvan pääministerijuttuun.

»1998», Alice sanoi heti. Siitä hän ainakin oli varma. Vauva syntyisi seuraavana vuonna, 1999.

Jane painoi käden suulleen. George aikoi sanoa jotakin, mutta Jane keskeytti. Hän laski kätensä Alicen olkapäälle ja tuijotti tätä kiinteästi. Janen silmät olivat jännityksestä seällään. Ripsien päissä oli pieniä maskarakokkareita. Laven-

telintuoksuisen deodorantin ja valkosipulilta haiskahtavan hengityksen yhdistelmä oli päälleikäypä.

»Alice, kuinka vanha olet?»

»Kaksikymmentäyhdeksän, *Jane*.» Janen dramaattinen sävy ärsytti Alicea. Mihin hän oikein pyrki? »Samanikäinen kuin sinä.»

Jane oikaisi selkänsä ja katsoi George Clooneyta voitonriemuisesti.

Hän sanoi: »Sain juuri kutsun Alicen nelikymppisille.»

Se oli päivä, jolloin Alice Mary Love meni salille ja hukkasi huolimattomasti kymmenen vuotta elämästään.

VOIKO KYMMENEN VUODEN MENETTÄMISESTÄ SEURATA MITÄÄN HYVÄÄ?

**Neljäkymmentä lähestyvä Alice
saa hikosissa aerobic-treeneissä tällin päähänsä
ja menettää muistinsa. Hän on nyt kolmen ventovieraan
lapsen äiti ja eroamassa rakkaasta Nickistään.
Sisko ei juuri puhu hänelle ja entiset ystävät välttelevät.
Peili näyttää lisänneen hänelle 10 vuotta ikää,
mutta karisuttaneen kiloja.
Ja kuka peijakas on tuo raamikas komistus
joka tulee Alicen kotiin johonkin sessioon?
Mihin ihme sessioon! Entä kuka on Gina,
jonka nimi lipsahtaa vähän jokaisen huulilta,
mutta josta heti vaietaan?**

**»Hauska ja oivaltava...
siitä mitä haluamme muistaa ja mitä
kiivaasti yritämme unohtaa.»**

– O magazine

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 415641	
	84.2	ISBN 978-951-0-41564-1